Stand der Maan.

6 October. VOLLE MAAN.
14 » LAATSTE KWARTIER.
21 » NIEUWE MAAN.
28 » EERSTE KWARTIER.

Watergetijen.

	Hoog Water.		Laag Water.	
3 ZATURDAG.	's mor.	3-24	's av.	9-24
4 ZONDAG.	»	4-15	»	10-15
5 MAANDAG.	»	5-06	»	11-06
6 DINGSDAG.	»	6-00	»	12-00

SURINAAMSCHE COURANT.

N°. 79. Zaturdag den 3den October. A°. 1835.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 26 September 1835.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

Aan de Slaven *Carolina*, *Lodewijk*, *George* en *Francis*; toebehoort hebbende aan F. L. ROLAND.

Aan de Slavin *Anna*; toebehoort hebbende aan de Weduwe DE LA PARRA.

Aan de Slaven *Bettij*, *John*, *Jean* en *Hellen*; toebehoort hebbende aan R. GORDON.

Aan de Slavin *Leentje*; toebehoort hebbende aan D. P. BECKER.

Aan den Slaaf *Johannes*, toebehoort hebbende aan E. J. van BROUWN.

Aan de Slaven *Dauphyn* en *Fannij*; toebehoort hebbende aan M van JULIAANS.

Aan de Slavin *Magdalena*; toebehoort hebbende aan J. B. DE CROS.

Aan de Slavinnen *Theresia* en *Dientje*; toebehoort hebbende aan J. C. FREUDENBERG; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

CAROLINA HENRIETTA LOUWERMAN.
LODEWIJK HENDRIK LOUWERMAN.
GEORGE DANIEL LOUWERMAN.
FRANCIS ELISABETH LOUWERMAN.
ANNA PASHOEK.
ELISABETH TEEDER.
JOHN TEEDER.
JEAN TEEDER.
HELENA TEEDER.
HELENA JOSEPHINA HUPSCH.
BERNHARD JOHANNES ONVERMOEID.
DAUPHIN BOEKWEIT.
FANNIJ EERBAAR.
MAGDALENA GEURIG.
THERESIA VAN DE POLDER.
DIENTJE VAN DE POLDER.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 1 October 1835.

Dezer dagen alhier de officiele tijding ingekomen zijnde, dat het Zijne Majesteit den Koning behaagd heeft bij besluit van den 7den Julij ll., No. 70, tot *Commandeur der Orde van den Nederlandschen Leeuw* te bevorderen, Zijne Excellentie den Generaal Majoor Mr. E. L. BARON VAN HEECKEREN, *Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen*, en tot *Ridder* dierzelfde Orde bij evengemeld besluit te benoemen: Mr. G. A. VAN DER MEE, *Gouvernements Secretaris* dezer Kolonie, zoo wordt daarvan bij deze aan het Publiek kennis gegeven.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertentien.

(39085) *** HEDEN MORGEN om 5½ uur, verloste Mevrouw C. L. DE VILLENEUVE, geb. SERRES, zeer voorspoedig van een' *DOCHTERTJE*.

Milit. Post Gouvernementslust, *den 28 September 1835*.

V. W. DE VILLENEUVE,
KAPITEIN EN RIDDER DER MILITAIRE WILLEMS-ORDE, 4e. KLASSE.

*** Op Morgen den 4den October zal de *NIEUWE PREDIKSTOEL*, van de HERVORMDE CHRISTELIJKE GEMEENTE, worden ingewijd.

(38662) Over ses weken, dag en datum nader te bepalen, zullen in *PUBLIEKE VEILING* worden verkocht:

1o. De KATOEN-PLANTAADJE *POTOSI*, gelegen in het Opper-District Nickerie, en zulks met derzelver Bepotingen, Beplantingen, Gebouwen, Vee, Slaven, enz.

2o. De KOFFIJ-PLANTAADJE *CALEDONIA*, met de verdeelde helfte van de KOFFIJ-PLANTAADJE *CONCORDIA*, gelegen aan de rivier *beneden Saramacca*, en zulks met derzelver Bepotingen, Beplantingen, Gebouwen, Vee, Slaven, enz.

Beiden aankomende den Boedel wijlen W. A. CARSTAIRS. — Verdere informatien te bekomen ten Kantore van den ondergeteekende, alwaar de bewijzen van eigendom en inventarissen van gemelde Effecten, in tijds ter *visie* zullen liggen.

Paramaribo, den 1 October 1835.

THOs. B. PARRY qq.

G. L. Röperhoff

heeft ontvangen per de laatst gearriveerde Schepen en presenteerd te *Koop* aan:

Nieuwe Haring in vaatjes; Anchovis in potten; ¼ Zalm in blik; Doperwten; Tuinboonen en Pruimendatten in stoopen; zoetemelksche en komijne Kazen; Boter in 14 pond vaatjes; casseer Zoutvleesch en Worst; Stokvisch; Spek en Vleesch; Worst en Saucijsjes in vaatjes; Seltserwater in manden; Negerduffels en Hoeden; osnabrugsch Linnen; Vriesch Bont; katoen Zakkedoek; Koffijzakken; witte-, blaauwe- en ruwe Naaigarens; witte linnen Linten; russische Kalminck; blaauwe en roode Haarlemmer en Duitsche Boekjes; beste Roode Wijn in vaten; Grootboeken en Journalen; gelijnd Verantwoordrekenings Papier; Spijkers in soorten.

ALSMEDE, NOG IN VOORRAAD:

Heele-, halve- en kwart pijpen Madera Wijn; Brandewijn in pijpen en in kelders; Jenever in kelders; St. Estephe Medoc in kistjes van 12 flesschen; engelsche Porter; Coppenhagen Cherry Brandy; kistjes Kaarsen en Zeep; Mans en Vrouwen Hoeden; idem Kousen; patent en lijn Olie; aangemaakt best Witlood in vaatjes; Gort in vaten; en veel andere Goederen meer, voor civile prijzen.

Paramaribo, den 1 October 1835.

(39075)

(39087) F. A. HEINZ, is voornemens deze Kolonie te verlaten.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten Sept., het Schip *Leonidas*, Kapt. B. M. Corbierre, van Amsterdam, hebbende 49 dagen reis; Passagiers: de Heeren P. J. Bredenbach en W. J. de Jonge.

Den 1sten dezer, de Nederlandsche Schoener *Dolphijn*, Kapt. G. Ellert, van Coronie; Passagier: den Heer J. van Beerenstein.

UITGEKLAARD.

Den 30sten, het Schip *Zorgvuldigheid*, Kapt. J. J. Brouwer, naar Amsterdam; lading: 304 vaten Suiker, 30 balen ... en 8 dito vuile Katoen.

Nieuwstijdingen.

Spanje.

MADRID, den 13 Julij.

Men had tijdingen van Generaal *Soblette*. Het Spaansche gouvernement had hem erkend als vredesonderhandelaar. De onderhandelingen stonden op een goeden voet. — Het kabinet van Madrid had toegegeven om voorloopig de onafhankelijkheid van America te erkennen en afstand te doen van alle pretentie van heerschappij, en vervolgens voortte gaan om te onderhandelen aangaande een traktaat van koophandel.

Een ander artikel van het te sluiten traktaat, waarin de koningin van Spanje eene schadevergoeding in geld toestemt, wordt voor deze onhafankelijk verklaring, zal niet eerder gevonden worden, tot dat de afgevaardigden der onderscheidene Spaansche Amerikaansche Staten bijeen zijn gekomen, om dan gezamenlijk over de te bepalene som te onderhandelen.

De nieuwe staten zullen dadelijk na de onafhankelijk verklaring alle in beslag genomen eigendommen der uitgewekenen terug geven en de sedert zoo vele jaren afgebrokene handelsbetrekkingen hernieuwen.

De *National* behelst vele uittreksels uit Madridsche couranten, die een zeer liberalen geest geschreven zijn. Hierin wordt Bolivar genoemd de Liberator van Columbia en Peru, en de Zuid Amerikanen onze verloste broeders (*hermanos emancipados*.)

Soublette ontscheepte zich te Corunne en bevond zich op een gastmaal ter zijner eere gegeven door Norillo, de Kapitein Generaal van Gallicien, Markies van La Puerta, Graaf van Cartagena en Precer del Reino; deze stelde eene toast in: *de onafhankelijkheid en vrijheid van Venezuela*. Hoe dikwijls hebben deze beide legerhoofden op het slagveld tegen elkander overgestaan! Te dier tijd spraken zij eene andere taal tegen elkander. — Doch zoo raar loopen somtijds de wereldsche dingen.

— Een jong meisje van tien en een half jaar verscheen onlangs voor het Hof van Assises van het departement de l'Orne. — *Honorie* werd beschuldigd, van binnen vier dagen tijds, twee kleine buurmeisjes in eenen put te hebben geworpen en een derde te hebben pogen te verdrinken. Dit laatste meisje was bijna even oud als zij. Men moet opmerken, dat Honorine geen kind van de andere sekse heeft trachten te verdrinken.

Door arme dorpelingen, hare ouders, opgevoed, genoot Honorie weinig zorgen ten opzigte van haar karakter en werd niet te best behandeld. Men zegt dat haar vader haar eene onbeschofte hardheid deed ondergaan en dat hare moeder hare geaardheid niet ten goede heeft geleid, zoo dat zij, volgens getuignis van velen, nog een kind zijnde, reeds wreedheid deed blijken. Andere kinderen te kwellen, hunne oogen vol stoffe werpen, hunne bloote leden met brandnetels te wrijven, dit waren hare liefste uitspanningen. Men zegt daarbij dat Honorine hare slagtoffers fonkelende oogen en vreesselijke tandenknarsingen beschouwde en een helsch genoegen smaakte, wanneer zij een lijk zag. — Een laatste trek schildert het jammerlijke karakter van dit jonge meisje ten volle.

De President der Assises, de beschuldigde gevraagd hebbende, waarom zij herhaalde malen de jonge Gauchard in eene bron had willen werpen, terwijl dat kind er stond te drinken, antwoordde Honorine zonder dralen: »omdat ik haar wilde verdrinken." De toehoorders ijsden op dit antwoord, hetgeen eene nieuwe misdaad deed kennen, welke de instructie zelve zich beijverd had, om ter zijde te schuiven. De verdediger van Honorine zeide haar, dat zij zeker niet wel had begrepen. »Ja wel," antwoordde zij koeltjes »ik begrijp het goed en zeg, dat ik voornemens was, om het kleine meisje van Gauchard te doen sterven."

De beschuldigde liet, gedurende het geheele verhoor, hare blikken met een gelaat van onverschilligheid en onachtzaamheid ronddwalen. Maar toen de Procureur des Konings haar ten slotte der aanklagt bij Papavoine en bij Léger vergeleek en er bijvoegde, dat Léger een jong meisje in zijn hol had gesleept en na hetzelve verkracht te hebben, het hart haar uit het lijf had gescheurd en uitgezogen, toen fonkelden hare oogen en scheen zij het afgrijsselijke verhaal met vermaak aan te hooren. Honorine is veroordeeld tot eene gevangenis van twintig jaren en om tien jaren onder het opzigt der policie te staan.

— Uit de Engelsche Couranten zien wij dat de hervormings gezind n in dit rijk de volgende maatregelen begeren, ten einde de kerkhervormings wetten te doen doorgaan:

Het ministerie moet uit ambten en bedieningen verwijderen al degenen die tegen deze wetten zijn; en daar het bekend is hoe vele stemmen in het hooger huis tegen deze wetten zijn, zoo moet de koning zoo vele nieuwe leden voor deze kamer benoemen, uit bekende hervormings gezinden, als men genoegzaam oordeelt om dezelve met meerderheid van stemmen te doen doorgaan. Er zal dus geen gering getal nieuwe pairs moeten benoemd worden.

Maar nu is de vraag of de koning, die zich onlangs zoo zeer heeft uitgelaten aan de afgevaardigden der Episcopale kerk, zeggende dat hij met al zijne krachten de voorregten van dit kerkgenootschap zal handhaven, thans zal inwilligen om die benoemingen te doen? Zoo hij dit weigert, dan is de grootste vraag, wat dan te doen? Hem nog eens te herinneren wat er met broeder Karel in de drie groote dagen is gebeurd en hierbij aan te merken dat bij weigering om de noodige verbeteringen te maken, hem een dergelijk lot te beurt staat!

Ondertusschen gaat de hervormings partij voort die zelfde maatregelen te nemen, welke het fransch republikeinsch gouvernement aan deszelver afgevaardigden opgaf, namelijk: »*electrisez tous les coeurs, echauffez toutes les têtes du feu sacré de la liberté!*" Dat is: zij maken alle hoofden warm en ontvlammen alle harten door redevoeringen en geschriften, waarin betoogd wordt hoe onredelijk het is dat eene kleine sekte zoo vele voorregten bezit ten nadeele der overige kerkgenootschappen in het rijk.

Maar nu begint men tevens in Engeland zich aftevragen: welk nut heeft dan de kamer der pairs? De volksvertegenwoordigers moeten voor de belangens van het volk waken; de pairs voor die van den adel en der Anglikaansche geestelijkheid; doch staat het den koning in zijne magt om elke wet, die hij voorstelt, in die kamer te doen doorgaan door de benoeming van een genoegzaam getal leden die deze wet zijn toegedaan, dan is deze kamer geheel nutteloos.

Verder vreest de kamer der Lords dat het bij deze wets ontwerpen niet zal blijven, maar dat er schielijk anderen voor den dag zullen komen, als de gelijkstelling der Joden met de Christenen: namelijk om hun gelijke burgerlijke regten toe te staan en de scheiding van den staat met de kerk. Zulk eene staatswet zeggen zij, zou even zoo gevaarlijk zijn voor den staat als de Nederlandsche wet is, welke den Koning vrijheid laat om die godsdienst te belijden, welke hij goed vindt; en wat zou het te zeggen zijn voor Engeland als de Koning eens zin kreeg om Roomsch te worden of tot de dissenters over te gaan en zulks werd hem niet door de staatswet belet?

Een moordenaar die zich zelven ontdekt.

In een klein stadje van Nedersaxen werd een tamelijk welgezeten schoenmaker, gedurende de afwezendheid zijner familie, vermoord. Eene voor 's mans omstandigheden niet onbeduidende som, in eene muurkast verborgen, was daarbij weggenomen, zoo dat het duidelijk bleek, dat de moord uit roofzucht gepleegd was. De vermoorde was geheel alleen in huis gebleven, dewijl zijne knechten zich op den Zondag vermaakten. Het huis was zeer eenzaam gelegen aan het uiterste einde van het stadje, van eenen tuin omringd, waaruit men door vele uitgangen op de groote straat kon komen. De dader was daarom bezwaarlijk uit te vinden, hoe veel moeite men ook deed om hem op het spoor te komen. Wel is waar verzekerde men zich van de knechten, op wien de verdenking kon vallen, alhoewel zij niet in huis geweest waren, maar zij konden gezamenlijk vele plaatsen aanwijzen, alwaar zij den dag hadden doorgebragt, en daar het aan genoegzame bewijzen tegen hen ontbrak, liet men hen na elkanderen los, ofschoon niet zonder sterk vermoeden op eenen hunner bij wien men meer geld vond, dan men bij hem verwacht had. Hij vertoonde eenen brief, waarin zijne moeder hem beloofde eene kleine som van hare bespaarde penningen te zullen toezenden, en de bedroefde weduwe van de vermoorden herinnerde zich zelfs, dat hij met den post eenig geld ontvangen had. Met voegzaamheid kon men hem niet langer gevangen houden, en de weduwe besloot zelfs, daar hij een zeer geschikt en vlijtig werkman was, hem tot hare dienst bij zich te houden. Hij arbeidde dus met andere gezellen bij haar, als voorheen, en zij had over het geheel over hem geene reden van klagen. Op eenen morgen zat hij met de anderen te werken; een zijner medgezellen had zijnen hamer van hem genomen, en hij verlangde dien terug. Deze zeide, hem eenen anderen toereikende, welke in een houten rak stak, waarin de schoenmakers hun gereedschap gewoon zijn te steken: Hier is een andere hamer. De knecht zag den hamer, verbleekte, en liet, als in zich zelven sprekende, deze woorden hooren: « Deze kan ik volstrekt niet nemen, want daarmede heb ik den meester doodgeslagen." Verstommende ontzetting overviel den aanwezigen: toen sprong men toe en greep den verschrikten, die nu eerst bemerkte, dat hij zich zelven verraden had. Hij liet zich geduldig gevangen nemen, en beleed terstond zijne misdaad, daar ontdekking hem niet meer helpen kon. Ziedaar de kracht van het geweten. Het kan wel voor eenen tijd onderdrukt worden, maar het herneemt zijne regten, en dan is het aanklager en regter.

Ongelukkig gevecht.

In het jaar 1792 werden er bij gelegenheid van een feest te *Lissabon* ook toebereidselen tot een stierengevecht gereed gemaakt. Een Neger had dit weinige dagen te voren aangezien, en nam aan het woedenste en vreesselijkste dier eer te vermoeijen, dan te dooden; bovendien wilde hij, gedurende het gansche gevecht tot wapen slechts eenen dolk bij zich hebben, en dien eerst tegen het einde van den strijd gebruiken.

Een algemeen gelacht volgde op die voorstelling. Men stond hem het verzoek toe, alleen om het genoegen te hebben, van eenen Neger door eenen woedenden stier te zien verpletteren. De zwarte verscheen in het worstelperk, en boog zich voor de aanschouwers, die hem met een beleedigend fluiten beantwoordden.

Toen men den stier inliet, bevroeg de Neger eerst deszelfs opmerkzaamheid op te wekken door het klappen der handen en het nabootzend gebrul. Dit gelukte hem ook uitmuntend, en het eensklaps woedend gemaakte dier rende verscheidene malen op hem los. Zijn behendig uitwijken moest het natuurlijk nog meer vergrammen. Na dat hij de aanwezigen eenen tijd lang aldus onderhouden had, ontving hij den vollen aanval des stiers op zijne borst, sloeg de armen om deszelfs hoornen, en terwijl hij zich schielijk overboog, zat hij in eens op den rug van het dier, dat met vertwijfelende schreden ginds en weder sprong.

Zoo zeer nu echter het publiek tegen hem vooringenomen was, zoo sterk werd het nu voor hem ingenomen, en van alle zijden klonken enkel vivats en bravo's.

De stier, zoo als de Neger beloofd had, verloor zijne kracht. Vele stemmen begonnen reeds »basta" te roepen, en de overwinnaar deed zijne tegenpartij met eenen enkelen dolksteek ter aarde vallen en sprong van zijne zitplaats af. Nu regende het eenen dichten goudhagel in het strijdperk, en de een overtrof den andere in milddadigheid. De Neger echter, die voor den stier zat, had de eene hand rustig over eenen zijner hoornen gelegd, en scheen niet te weten, wat er om hem gebeurde. Intusschen sprong de dood vermeende stier van nieuws en voor de laatste maal op. Hij kondigde zijn einde aan; maar ook dat des stoutmoedigen strijders, die, door hoorn, waarop zijne hand lag getroffen, met doorboorde hersenen, nevens den ter aarde stortenden stier, nederzonk.

Ter Drukkerij van de Gezusters SERRES,